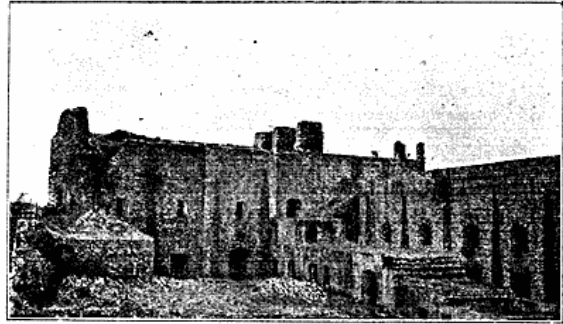

Til Tider efter stærke Regnskyl kan man overhovedet kun passere til Hest og kun mod at alt bliver gennemblødt.

Hotellet i Cape Haiti, »New York« var noget af en Oplevelse, selvom ikke den behageligste. Det ejedes af en San Domingo Negerinde, hvis skrigende Stemme hørtes Dagen igennem, naar hun ikke kunde faa sine Folk til at lystre. I Spiserummet sad Negrere, Mulatter og hvide mellem hinanden og med Serveringen af Middagen gik det, som det kunde bedst, undertiden kom Desserten først, de uundgaaelige Kyllinger bagefter.

Mit Hovedøjemed med Besøget heroppe var at komme ud i Landet, navnlig til et gammelt Fort, La Ferrière. Jeg havde Introduktion til Gendarmerichefen, der skulde skaffe Heste etc., men af Hensyn til de evindelige cackoer, der havde vist sig i Omegnen i den senere Tid, blev jeg paa det bestemteste raadet fra at tage derop. Efter et Par Dages Forhandlinger fik jeg imidlertid Eskorte af en amerikansk Officer og et Par menige Gendarmere, og vi drog afsted stærkt bevæbnede. Turen var en Oplevelse, som jeg nødig vilde have undværet. La Ferrière kan godt kaldes Verdens ottende Underværk. Det blev bygget af Kong Christophe, der havde tilrevet sig Magten i Nordlandet, dels som en Trusel mod de hvide, dels mod en Kollega, der regerede Sydlandet. Det ligger paa Toppen af en 3000 Fod høj Klippe, der rejser sig stejlt op fra alle Sider, og ser allerede paa lang Afstand nede fra Sletten mørk og truende ud. Hvordan Materialerne er blevet bragt op, er et Vidunder, thi Stien gaar stejlt og brat op, og er meget vanskelig selv

La Ferrière.

for de øvede Bjærgheste. Billedet her viser de mægtige Murmasser og de lange Kanonbatterier, der minder om Gibraltar. Kanonerne er vældige Bronze- og Jærnkanoer, hentet fra Peru og Mexico, og det er historisk, at Christophe fik dem op paa den Maade, at naar 100 Mand begyndte og ikke kunde magte dem, slog han de 50 ihjel paa Stedet; naar de andre 50 heller ikke kunde, slog han de 25 ihjel, og de sidste 25 bjærgede Livet ved at spænde Kræfterne i og faa Kanonen op. Bygningen ligger nu i Ruiner, da ingen hidtil har interesseret sig for den, men den vil nu uden Tvivl af Amerikanerne blive bevaret for yderligere Forfald. Der er til Stadighed to haitianske Gendarmere deroppe, som for at holde Varmen havde et vældigt Baal i den store Kamin i Vagtrummet.

Ved Foden af Bjærgtet havde Christophe bygget et pragtfuldt Palads, Sans Souci, hvor han, da hans egne Grusomheder havde gjort ham Tilværelsen for utryg, begik Selvmord i 1816.

Mindre Meddelelser.

En engelsk Ekspedition til Sydpolarlandene er under Forberedelse og skal ledes af John L. Cope, der var Læge og Biolog paa Shakletons sidste Ekspedition i den Afdeling, der eksplorerede i Rosshavet. Den skal afgaa nu i For-sommeren og forsynes med Flyvemaskiner. De Hovedundersøgelser, Ekspeditionen skal foretage, er følgende: Bestemmelse af de Mineralzoneres nøjagtige Belliggenhed, der allerede i Hovedsagen er kendt, samt en Undersøgelse af hvorledes Eksploitationen af dem kån foretages, Undersøgelse af Hvalernes Udbredelse, Studier af de meteorologiske og magnetiske Forhold i Rosshavet og ved Enderby Land samt deres Forbindelse med Australiens og Sydafrikas, og bestemme Konturerne af det

antarktiske Fastland. I det Hele har Ekspeditionen væsenlig økonomiske Opgaver. Bekostningen anslaaes til 150,000 Pund Sterling.

Den franske ferskvandsbiologiske Station i Tananariva paa Madagaskar er den første i sin Slags, der er oprettet i de franske Kolonier. Den begyndte sin Virksomhed i 1913 og giver sig af med at studere de indfødte Ferskvandsfisk i økonomisk Øjemed samt ved Forsøg ved Udsættelse af fremmede Fiskearter i Stationens Damme at udfinde, hvilke Arter, der maatte passe for Madagaskars Floder og Søer. Desuden foretager Stationen Ødelæggelse af Moskittolærver, der

holder til i stor Mængde i de stillestaaende, ferske Vande. Stationen ligger paa Højdeplateauet i Hovedstaden Tananarivas Udkant, og der hæver sig nu Røster for at skaffe den en Filial i de lavere Regioner af Øen samt en ved Kysten til Studiet af Havets Dyreverden.

Jordskælvet i Mexico den 3. Januar har efter de indkomne Efterretninger anrettet store Ødelæggelser. Det var ledsaget af en frygtelig underjordisk Larm og havde sit Epicentrum ca. 50 Mil fra Byen Vera—Cruz. Egnene om Vera—Cruz, Puebla, Oacaxa, Tamaulipas, Morelos og Coscomatipec har især lidt under Jordskælvet og i større og mindre Grad Cordoba, Jalapa, Calchualco, Teocelo og Cosantlau. I Jalapa blev 80 Huse ødelagt, og intet forblev intakt. Flere Landsbyer er helt forsvunden, bl. a. en i Nærheden af Vulkanen Orizaba, der havde 3000 Indbyggere. Vand- og Lysværkerne i Vera—Cruz blev ødelagt, San Francisco Floden forandrede Løb, og en gammel Vulkan, 35 Mil Nordøst for Cordoba, gav paany Udbrud. Lavaen strømmede ud, og Terrænet blev helt oprevet og krydset af umaadelige Revner. Vulkanen Orizaba aabnede et nyt Krater.

Japanerne i Syd-Afrika. Som i mange andre Forhold har Krigen i Europa grebet dybt ind i Handelsvejene. I en Rapport fra det nederlandske Handelskammer i Pretoria meddeles, at Japanernes Handelsvirksomhed i Sydafrika er tiltaget i særlig høj Grad. I 1913 udgjorde den japanske Eksport hertil kun 115,461 Pund Sterling, men i 1918 2,667,000 Pund. Af Artikler, hvoraf Eksporten i det hele til disse Egne er stor, kan nævnes Maskiner, Automobile, Cykler, elektriske Sager, Klædevarer, Papir og Tryksvæerte.

Sahara. Den bekendte franske Sahara-Forsker, E. F. Gautier, har under Krigen besøgt det store Ørkenland, denne Gang den Libyske Ørken, om hvilken han beretter i *Annales de Géographie* 1919. Han anstiller her Sammenligninger imellem den Libyske Ørken og det algierske Sahara og kommer til det Resultat, at der hverken i klimatisk eller geologisk Henseende er nogen Forskel imellem de to Ørkengrupper. Fladt aflejret Kalk og Sandsten danner i begge udstrakte Plateaus. Derimod er der stor Forskel paa Overfladeformerne. Medens der i det algierske Sahara findes et sammenhængende Net af Vadier, findes et saadant ikke i den Libyske Ørken. Oaserne i den Libyske Ørken er nedsænket i Plateauet, staar ikke i Forbindelse med noget Vadi-Net og menes ikke at skyldes fluviale Aarsager. Der findes vel udstrakte Terræns, dækket med Flodaflejringer, men de stammer fra en Tid, da Nilen ikke bestod i sin nuværende Skikkelse. Deltaophobninger af tertiær Alder i Vadi-Natron og ved Maghara tyder paa en ældre Nil, hvis Seng ikke faldt sammen med den nuværende. De æoliske Kræfter, der har virket saa lang Tid i Sahara, har imidlertid udsløttet ethvert Spor af den. Den algierske og den Libyske Ørken maa altsaa være to forskellige gamle Ørkener, den algierske ung, den libyske gammel. Flyvesandørkenne i det algierske Sahara, de saakaldte »Ergs«, der betyder Klitlandet, ligger i Dalene og har mange Brønde og Græsgange, som Beduinerne søger, hvorfor de ikke er saa vanskelige at berejse. Den libyske Erg er den største Sandophobning i Sahara og næsten umulig at rejse i, hvorfor den i sin største Udstrækning er ukendt. Ophobningen af Sand har

ganske besejret den fluviale Erosion. Beboerne i det algierske Sahara er mest Nomader, da der findes Græsgange nok, medens Beboere i den Libyske Ørken som Regel er bundet til visse afgrænsede Distrikter, hvor der findes Vand, og derfor mest er bofaste. Medens den algierske Sahara-Nomade med Stolthed ser ned paa Oasebeboerne, er den libyske Nomade ikke meget regnet.

Koreas Klima. I Transactions of the Korea Branch of the Royal Asiatic Society behandles Spørgsmaalet Koreas Klima, hvorefter her gøres nogle Uddrag. Som Følge af at Korea er en Halvø paa Østsiden af den asiatiske Landmasse, er Monsunens Indflydelse paa den atmosfæriske Cirkulation dominerende baade i det Indre og paa Kysterne af Korea. De fremherskende Vinde, der om Vinteren blæser fra det indre Fastland, gør Kulden ret streng. Middeltemperaturen for Januar veksler fra $+15^{\circ}\text{C}$ i Nord paa Grænsen af Manchuriet, hvor der indtræffer haarde Sneorme, til -3°C i det yderste Syd. Sommerheden er stærk paa Grund af den lave Bredde, men den afbødes dog en Del af de med Fugtighed ladede Vinde fra det kinesiske Hav. Middeltemperaturen for Juli ligger omkring 24°C . Forskellen i den aarlige Middeltemperatur er, som ses, ret stor, hvad der skyldes den vinterlige Lufttilførsel til Korea fra det Indre af Asien, hvor som bekendt Vinteren er streng. Middeldybden er 24—60 Tommer, altsaa betydelig. Vinden fra det kinesiske og japanske Hav forårsager en udpræget Regnsæson imellem Juni og September. Bjærgenes østlige Skraaning er forholdsvis tør undtagen om Sommeren, hvor Dampene fra Kysten afsætter sig her. Korea er et rigtigt Solskinsland, og i Modsætning til her hos os i Danmark opviser den tørre, kolde Vintersæson i Korea meget længere Solskinstid end om Sommeren, hvor Dagene er længere. Sommeren kan være ret trykkende paa Grund af den høje relative Fugtighed, der i Juli gaar op til 80%, hvad der er lig Danmarks rel. Middelfugtighed. Koreas Klima karakteriseres som et anden Rangs Klima. Det er enerverende paa Grund af længere Tids fast Temperatur, høj Fugtighed, manglende Blæst og intensiv Sol.

Den berømte Polarfarer, Robert Edwin Peary afgik ved Døden i Washington den 19. Februar 1920. Han var født i Cresson Springs i Pennsylvania den 6. Maj 1856, var en Tid Landmaaler og gik derefter ind i Civilingeniørtjeneste i U. S. Marine i 1881. Fra 1885-87 var han beskæftiget ved Nicaraguakanalen og gjorde derefter Tjeneste ved Havneanlæg for U. S. Flaade, i hvilken han udnævntes til Rear-Admiral i 1911. Sin første Polarrejse gjorde P. i 1886, hvor han landede i Diskobugten i Grønland og gik ind paa Indlandsisen. I 1891 gik han med en Ekspedition paa 7 Personer, hvoriblandt Fru Peary og Dr. F. A. Cook, hvor han oprettede en Basis ved Whale Sound. I 1892 gik han med 3 Ledsagere paa en Slædetur over Indlandsisen til Independence Bay paa Nordøstkysten. I 1893 gik han atter med en Ekspedition til Whale Sound, hvor hans Hustru fødte ham en Datter. Sommerturen i 1893 mislykkedes, og hans Ledsagere opgav Ævret; men Peary, Mr. Lee og hans Negertjener Hensson blev der endnu en Vinter, og i 1895 gik han ledsaget af Eskimoer atter til Independence Bay uden at opnaa egentlige geografiske Resultater. I 1896 og 97 gik P. atter til Whale Sound paa Sommerture, hvorfra han førte en stor Del Meteorsten til Amerika.